

МИХАИЛ ПУХОВ
АХИЛЕСОВАТА ТОЧКА

Превод от руски: Любомир Стоилов, 1977

chitanka.info

Ръкавът на скафандъра звънна, докосвайки се до металната стена на тунела, и ехото отрази изменен звука. Водачът измърмори:

— Наляво.

Коровин се подчини. Те така дълго се въртяха в полумрака из безкрайните коридори на камата, че той беше успял да се обърка окончателно. Ако преди се изкачваха от жилищните етажи в носовата част към стартовите хангари на конвоя, то сега ориентацията му беше безнадеждно объркана. Коровин послушно зави наляво в страничния коридор.

— Сега надясно.

— Колко много завой — каза Коровин.

Водачът му вдигна рамене, без да се обръща и забавя крачка. Сякаш облят с живак, той крачеше с танцовата походка на човек, добре свикнал с магнитните ботинки. Коровин управляваше тялото си много по-неуверено. Струваше му се, че отстрани изглежда глупаво. Какво да се прави — йонните двигатели означават почти безтегловност. Керванът Малка Тяга, разтегнал двадесеткилометровата си броевица от пътнически и товарни блокове, навлизаше в Пояса на астероидите.

— Защо не ви направят асансьори? — миролюбиво запита Коровин.

Водачът му, без да забавя стъпки, погледна през рамо, показвайки брадатия си профил над отхвърления на гърба прозрачен шлем. Мълчаливо те преминаха още няколко завоя. След това водачът му спря.

— Тука — каза той, като дочака Коровин. Коровин беше изостанал, защото ремъкът на една от фотокамерите му се беше закачил на скобата, стърчаща от стената на тунела. — Най-сетне пристигнахме.

Стояха в полутъмно помещение с висок таван. От стените пред тях на всеки два-три метра се издаваха масивните капаци на шлюзови камери. От тавана на залата висеше надпис, който на три езика посочваше, че тук е недопустимо присъствието на странични хора и пътници. Като се приближи до един от люковете, спътникът на Коровин набра някаква комбинация на цифровата ключалка.

— Пилотът знае ли? — запита Коровин.

Без да отговори, водачът му спусна прозрачния калпак на шлема върху вакуумните всмукатели на шийната гривна. Коровин последва примера му. Те почакаха, докато тежкият похлупак се отдръпна и откри чернотата на тунела. Коровин притисна фотоапаратите си, за да не се закачат за нещо отново. Водачът му го чакаше. Дишането му, изменено от системата за връзка, звучеше странно в наушниците на Коровин.

2.

— Освен атомните торпеда имам и лазери — каза пилотът, сочейки с пръст пулта. Пилотът се казваше Гудков и през целия последен половин час беше разказвал на Коровин за своя катер. Гудков беше толкова светлорус, че можеше да се приеме за белокос, не много висок, макар това трудно да се забелязваше, дори когато беше прав, тъй като дори и тогава, макар и приведен, главата му опираше в тавана. Добре беше, че на тавана на кабината нямаше никакви копчета или клавиши, а само циферблати и индикатори, така че за този половин час, в който Гудков, опрял глава в тавана, обясняваше на Коровин устройството на катера, не се случи нищо с курса му. През цялото това време Коровин седеше в креслото на втория пилот, което неочаквано се оказа много по-удобно от разкошните пътнически шезлонги в специалните секции на камата.

— От средно разстояние те ще го изгризят — продължаваше Гудков, — а след това започва стрелбата с бластера. Бластерите изгарят всичко, което остава след лазерите.

— А ако и бластерите не се справят?

— Разполагам освен това и с антипротони. Специално за този случай. Ако той е преминал през всички заслони, снопчето ще го спре.

Коровин се засмя.

— Говорите за метеоритите, сякаш те са ваши врагове.

— А как бихте искали?

— Не зная — каза Коровин, усмихвайки се. Разговорът му харесваше. Нормално бърбене на три астрономични единици от Слънцето. Той отново се засмя.

— Но аз не се отнасям към тях като към врагове — каза Гудков. Беше се излегнал в креслото си на един метър от Коровин. Беше се

настанил там още преди да започне да разказва за въоръжението на катера. — Скучно ми е, когато ги няма. Особено сега.

— А какво му е на вашия съекипник?

— Напълно земно заболяване, грип — каза Гудков. — В замяна на това пък карантината е небесна. Поради това не е изключено да се наложи вие да стреляте.

— Предупреждаваха ме. Това трудно ли е?

— Напротив — каза Гудков. — Да не оцелиш е невъзможно. Всички оръжия се насочват автоматично. Стрелецът е нещо като пианист. Главното е в необходимия момент да попаднеш с пръст на нужния клавиш.

— Добре — каза Коровин. Той беше свикнал бързо с кабината на катера. Тук Космосът не се чувствуваше и само звездният прах светеше от големия — цял метър в диагонал — курсов телевизионен екран върху пулта за управление. Поради нетърпимото слънчево сияние екранът за виждане назад светеше с намалена сила и върху него едва се очертаваше пунктирната линия на камата. — Ще се получи хубав филм. В работата на конвоира има доста романтика!

— Има нещо вярно — скромно каза Гудков. — А вие професионалист ли сте?

— Какво говорите? — каза Коровин. — Ако беше така, нямаше да ме пуснат тука. По начало аз съм екзосоциолог.

— Значи сте специалист по чуждите цивилизации? Тайната на Казанския метеорит и така нататък?

Коровин се засмя.

— Почти познахте. Аз наистина съм специалист по материалните следи. Екзоархеолог — така се нарича моята специалност.

— А има ли други области?

— Колкото ни се иска — каза Коровин. — Освен нашата насока екзосоциологията включва в себе си екзогеологията, екзоастрофизиката, екзордиоастрономията, екзологиката, екзофилософията и безброй други дисциплини с не по-малко екзотични имена. Как ви харесва например нещо такова като екзопалеолингвистиката?

— А що за чудо е това?

— Смята се, че хипотетични пришълци са оставили не само материални следи. След тях са се запазили предания и митове, както и устойчиви идиоми в езиците на народите, с които те са контактували.

— Че какво — каза Гудков, — това звучи логично.

— Екзологично — усмихна се Коровин. — Знаете ли вие например къде се намира онова място, което е зад тридесет и девет земи?

Гудков вдигна рамене.

— Нашите екзопалеолингвисти изясниха, че е на Луната — продължи Коровин. — Оказва се, че ако се вземе земният диаметър и се умножи на двадесет и седем, ще се получи разстоянието от Земята до Луната. Не чак с толкова голяма грешка.

— Добре е измислено — каза Гудков. — Хитри момчета са тези ваши палеолингвисти.

— Много — потвърди Коровин. — Това е тема на една дисертация.

— Наистина ли?

— Да — каза Коровин. — При това авторът прави още много други изводи. По-специално веригата от изящни екзологични постройки го довежда от числителното „тридесет и девет“ към ценни съображения относно математиката на пришълците и устройството на техните кибернетични машини.

— Блестяща работа — каза Гудков.

— Това не е всичко — продължи Коровин. — Радиусът на лунната орбита все пак е малко по-голям, отколкото „тридесет и девет“ земни диаметъра. Като използва известните данни за измененията на гравитационната постоянна и свързаното с тях увеличение на земното кълбо и междупланетните разстояния, той намира датата, в която са прелетели пришълците.

— Просто нямам думи — възхитено каза Гудков.

Коровин продължи:

— Освен това, като отбелязва симетрията в израза „зад тридесет и девет земи, зад тридесет и девет морета“, дисертантът определя съотношението между площта на моретата и сушата през тази епоха и изчислява сумарната повърхност на вече изчезналите континенти, в това число и на Атлантида.

— Достатъчно — каза Гудков. — Още утре напускам работа и преминавам към вашите палеолингвисти.

— Екзопалеолингвисти — поправи го Коровин. — Това е твърде важна представка. Още в миналия век някой си Симсън е посочил, че се появяват голямо количество екс-биолози, наричащи себе си екзобиолози. Неговите думи сега звучат твърде съвременно. Точно така ние работим сега. Екс-лингвистът, наричащ себе си екзолингвист, се занимава с изграждането на езиците, на които никой никога няма да говори. Екс-радиоастрономът, наричащ себе си екзордиоастроном, прочиства небето в търсене на разумни сигнали, нищо не открива, получава резултати из областта на чистата астрофизика и завършва с това, с което е започнал — като прост радиоастроном. А екс-археолозите като мене обикалят по планетите, търсят следи и също безрезултатно. Ние сме корифеи само в едно — в теоретичната екзофилософия. А тя всъщност е екс-философия.

— Спрете — каза Гудков. — Аз разбирам, че вие се смятате в правото си да се шегувате над собствената си професия. Като всеки специалист, обичащ работата си. Но нали вие имахте контакт. През поминалата година. Само че сега кой знае защо не пишат за него.

— А — каза Коровин. — Едностранният радиокontakt на Волков-Альошин-Гинзбург. Има такова нещо.

— Ето виждате ли.

— Аз го виждам — каза Коровин. — Но искате ли да знаете какво беше станало всъщност?

— Разбира се.

— Тогава чуйте. Сто години след публикуването на статията на Кокони и Морисън екзосоциологията се превърна в солидна наука. Сега благодарение на теоретиците на нас ни е известно фактически всичко. По какъв начин ще уловим сигналите на чуждите цивилизации. Кога ще ги уловим. Как ще ги дешифрираме. Но и, разбира се, какво могъщество ще достигнем, когато ги приемем и разчетем. А преди две години Волков и Гинзбург от Лунната обсерватория съобщиха, че чуват чуждо предаване.

Гудков слушаше внимателно, без да прекъсва, обърнал към Коровин леко скулестото си загоряло лице. С дланта на дясната си ръка той удряше ритмично по широката облегалка на креслото си.

— Представяте ли си какво изпитвахме тогава?

В отговор Гудков се усмихна.

— А какво изпитахме след едно денонощие, когато предаването се прекрати? — каза Коровин. — Но екзолингвистите заявиха, че записаната информация им е напълно достатъчна. А след това...

— Те не получиха ли някакъв резултат? — запита Гудков. Той гледаше към Коровин, без да мигне.

— Щеше да бъде може би по-добре, ако не бяха получили. Мнозина смятат наистина така. Знаете ли какво представляваха тези сигнали?

Коровин направи пауза.

— Оказа се, че на половин парсек от Слънцето нечий чужд звездолет е получил авария.

— Значи това е било SOS?

— Да — каза Коровин. — При това от текста беше ясно, че родната им планета се намира някъде много далеч, близо до центъра на Галактиката. И те се обръщаха за помощ към най-близките населени светове, т.е. към нас. А ние разчетохме едва след една година тяхното предаване.

Гудков не каза нищо. Той сведе очи и се вгледа в пръстите на ръката си, които сега лежаха върху облегалката на креслото.

— Възможно е те още да са живи — каза Коровин. — Възможно е да не сме чак толкова закъснели с дешифрирането. Но какво от това? Ние няма да можем да им отидем на помощ, дори и след половин век.

За известно време в кабината настана тишина.

— Очевидно е, че раничко сме се заели с тази работа — каза Гудков, разглеждайки неподвижните си пръсти.

— С коя работа? — неохотно запита Коровин.

— С екзосоциологията. С търсенето на контакт с други цивилизации. Още не сме узрели достатъчно. И технически, и морално.

— Според мен всяка космическа дейност е свързана с отговорност — каза Коровин.

Гудков помълча.

— Възможно е и да сте прави. Но на практика всичко е иначе. Сега вие по работа ли сте?

— Да — каза Коровин. — Отивам на Титан за експертиза.

— Открили ли са нещо там?

— Както винаги — каза Коровин. — Камък, който прилича на тухла.

— Ясно.

— Все пак, ние някога ще осъществим това — каза Коровин. — Все някога ще открием истински материални следи. Ще намерим предмет, при който само един поглед ще е достатъчен, за да се разбере откъде произхожда.

Той въздъхна.

— А дотогава се налага да се работи по съвместителство. Снимаме документални филми, пишем популярни статии. Понякога става добре. Мисля си, че и сега ще се получи. Темата е много интересна. Представяте ли си всичко това върху екрана, от зрителната зала. Далечното Слънце. Мракът. Едрите планове на големите планети. Разтегнатата колона на камата. Музиката и палмите в пътническите салони. И за контраст — мощните противометеоритни батареи. Секундите на тревога. И нашият катер, прикриващ най-уязвимите посоки...

— Ясно — каза Гудков. — Но според мен вие трябва да разкриете темата по-широко. Трябва да дадете Границата, предния край на битката. Човекът срещу природата. Да покажете Човека, водещ тази борба. Затворен в метални кутийки, лишен от елементарни удобства, страдащ от недостиг на енергия и ограничените възможности за движение. Човекът, който поставя на карта всичко. Който се сражава и побеждава.

— Не се безпокойте — каза Коровин. — Аз ще направя правдиво произведение.

3.

Две денонощия по-късно по време на закуската, разглеждайки бордовия фотоалбум на катера, Коровин каза, обръщайки се към Гудков.

— Какви красавци! И снимките са много хубави. Кой ги е правил?

Гудков се усмихна.

— Никой. По-точно фотороботът на базата. Преснети са от магнитен запис.

Коровин с увлечение прелистваше страниците на албума. Какво само нямаше тука! И слабите искрици на границата на телескопното зрение. И близки ярки огънчета. И накрая метеорити отблизо. Каменни и метални, кълбовидни, цилиндрични и пирамидални, гладки и неравни, ледени айсберги и прости отломъци, сиви, жълти, кафяви, сини, всички метеори на света сякаш бяха събрани тук в албума с дебели твърди страници.

— Истински красавци! — още веднъж повтори Коровин. Това все ваши ли са?

Гудков кимна. На лицето му се появи лек оттенък на гордост.

— И ще продължавате да твърдите, че метеоритите се срещат рядко?

— Вие вече имате собствен опит — каза Гудков.

През изминалите две денонощия монтираните на камата мощни локатори за далечен обзор засякоха в техния сектор само един малък отломък, но и той се движеше встрани и не се наложи да бъде унищожаван. Това се съгласуваше с метеосводката, обещаваща по един метеорит на пет дни.

— Прав сте — каза Коровин. — Оказва се, че и тук понякога ти се иска да промениш обстановката.

За две денонощия Космосът в кабината не се беше увеличил. Наблюдателните екрани сякаш бяха се превърнали в картини — пейзажът в тях застина, тъй като нищо не можеше да се измени. Звездите си оставаха по местата си, защото никакви междупланетни полети не могат да объркат рисунката на съзвездията. Камата висеше на екрана за задно наблюдение. Взаимното разположение на катера и камата си оставаше предишното и той също изглеждаше като нарисуван в синевата на телевизионния екран. Наистина тук беше и Юпитер. Пред тях, тъй като камата трябваше да се възползува от неговата гравитация, за да набере скорост по пътя си към Сатурн. За два дни Юпитер стана малко по-ярък, но това беше незабележимо с просто око.

— Тук няма нищо удивително или странно — каза Гудков. — Например преди аз работех в близкия Космос с оси. Возех боксьори до станцията.

— Извинете, къде сте работили?

— С орбитални самолети, с оси. Карах хора до станцията. Тази станция я наричаха Близък ОКС или съкратено БОКС. Затова онези, които работеха на нея, се наричаха боксьори. Или пък боксити, кой както му харесваше.

— Ясно — каза Коровин. Разговорът им навлизаше в обикновено и непретенциозно русло.

— И какво си мислите? — продължи Гудков. — Знаете ли защо напуснах оттам? От скука. Не защото там има малко произшествия. Напротив, непрекъснати аварии и инциденти. Но не ви пожелавам да присъствувате при подобна авария.

— Защо?

— Защото няма да ви дадат даже и пръста си да помръднете. Ще направят всичко вместо вас.

— Кой?

— Центърът, кой друг — каза Гудков. — Те имат такава организация, специално за целта. Тя и така се нарича — Център за управление на полетите. И работят яката тези юнаци.

— И затова ли решихте да се прехвърлите тук?

— Отчасти — каза Гудков. — Тук е много по-свободно. Има хора, които смятат, че безопасността трябва да е над всичко. Аз не съм сред тях.

— Кажете ми — проговори Коровин след късо мълчание — какво ще направите, ако срещнете твърде голям метеорит, с размера на астероид? Особено такъв, който с обикновени средства не можете да унищожите. Какво ще направите тогава?

— Не ви разбирам. Обекти до сто тона ние разстрелваме със сигурност. Ако ви заплашва нещо грандиозно, щурманът на камата успява да преизчисли програмата и да се измъкне. Дори с малка тяга това е така, защото станцията, която следи курса, засича всеки голям метеорит на твърде голямо разстояние.

— Ако тази станция недооцени заплахата?

— Ясно — каза Гудков. — По принцип, разбира се, е възможно да стане такава нещца. Но какво трябва да се направи, аз не знам. Никога не съм попадал в подобни ситуации.

— Ето защо питам — каза Коровин. — Разправят, че понякога конвойният изстрелва целия си боен запас, но не успява да унищож

метеорита. Тогава той се хвърля на таран. Разправят, че имало такива случаи.

Гудков мълчеше, свел сивите си очи и потупвайки с дясната си длан по широката облегалка. След това погледна сериозно към Коровин.

— Не, едва ли. Аз бих знаел. И защо пилотът трябва да загива? Той може да се катапултира и другите да го приберат.

Те замълчаха. В настъпилата тишина внезапно се пробуди и оживя високоговорителят. Цяла минута той хъркаше, без да каже нищо. След това произнесе с метален, нечовешки глас:

— „Рубин–5“, „Рубин–5“, тук е базата. „Рубин–5“, вика ви базата. Бойна тревога във вашия сектор.

4.

За въображаемия наблюдател, издигнал се над камата към Северния полюс на света, патрулираният сектор се простираше пред него, вляво от траекторията на кервана. Конвойният катер се намираше във върха на образуващия се конус, на хиляда километра от камата. Локаторите за далечно откриване засичат метеорит със средни размери на сто пъти по-голямо разстояние. При скорост на сближаване от порядъка на сто километра в секунда за всички останали действия се разполага с 15–20 минути. Радиусът на действие на атомните торпеда е десет хиляди километра. Когато се разчита, че ще се задействуват около тавана на далекобойността си, те трябва да се изстрелват веднага след сигнала за тревога, за да могат да достигнат навреме мястото за среща с целта.

Сега от страна на Юпитер, заплашвайки камата с челно сблъскване, се приближаваше метеорит с маса около един тон. На това място върху курсовия екран, където метеоритът би трябвало да се намира, висеше бледна точка. Образът се синтезираше от бордовата изчислителна машина според данните, получели от диспечерската. Бордовите локатори на катера засега не виждаха метеорита. Обикновено атомните торпеда стартират сляпо и до преминаването им към самонасочване тяхното движение се управлява според данните, получавани от камата.

Всичко, което се изискваше от Коровин при получаване на сигнал за тревога, вече беше направено от него. За миг той се

почувствува като автомобилен състезател, надяна на главата си прозрачния калпак на шлема, опъна върху пръстите си ръкавиците и пристегна към креслото ремъците. Седалката доловимо го притискаше отдолу, тъй като катерът променяше позицията си, измествайки се към точката на срещата. Катерът се придвижи, подчинявайки се на Гудков, който сякаш се беше приготвил още преди сигнала за тревогата.

— Добре — деловито каза Гудков. — Договорихме се. Ще пусна още една. Все пак това са хиляда килограма.

Той натисна нещо и пред тях послушно се запали нов екран. Познатите им съзвездия се разлюляха неколkokратно на различни страни, след което постепенно се успокоиха. На втория малък екран небето вече беше неподвижно. Той беше се запалил преди минута и половина. А в центъра на пулта за управление, в еднометровия прозрачен кристал две ярки искри бледнееха и забавяха движението си върху звездния фон. Гудков ги насочваше така, че те се приближаваха към бледното огънче на целта.

— Не беше задължително да се пускат торпедата — каза Гудков. — Метеоритът не е голям и щяха да са ни достатъчни бластерите за близък бой. Наистина отдавна не съм работил с тях. Все ми се случва да действувам предимно на далечни разстояния, и то с торпеда. Но защо ви е толкова много оптика?

Пред Коровин бяха разположени неговите лични оръжия. Освободени от калъфите, заредени и готови за снимки бяха една кинокамера и два фотоапарата. Те лежаха върху широките странични облегалки на креслото.

— Ще видите — каза Коровин. — Искам да заснема процеса на приближаването върху кинолента, за да дам общата картина. А отблизо ще снимам само с фотокамерите. Те са две, защото не искам да презареждам.

— Друго имам предвид. Та нали всичко се фиксира върху магнитна лента. Защо ви е да снимате?

Коровин се засмя.

— Магнетофонът не разбира нищо от композиция — каза той. — Но все пак вие нали ще ми разрешите да ползувам част от записите за филма?

— Естествено. Това първият филм ли ви е?

— Засега последният — каза Коровин. — Направил съм няколко десетки.

— А, виж ти — каза Гудков. — Тогава приберете камерите от облегалката. Окачете ги на себе си. Иначе ще се изтърсят.

— Правилно — съгласи се Коровин. — Ще ги окача, за да ми е по-удобно, когато снимам.

Те замълчаха. Двете искри върху курсовия екран през това време избледняха. Те вече се бяха приближили плътно към светлинката на целта. Но фактически не се движеха, тъй като торпедата се отдалечаваха от катера почти по зрителната ос. Над екраните върху таблото изскачаха цифри. Те показваха разстоянието от снарядите до целта. Други цифри, които се появяваха по-ниско, говореха за разстоянието от целта до катера. Под тях трети ред от цифри даваха разстоянието между метеорита и камата.

— Гледайте — каза Гудков.

Коровин вдигна кинокамерата и се вгледа в екрана на бордовото телеоко на торпедата. До центъра на екрана той с мъка различи едва забележима бледна точка. Гудков каза с официален тон:

— Целта е в зрителното поле на първото торпедо.

Коровин за миг вдигна очи и изненадано погледна пилота. Оказа се, че той говори по микрофона с диспечерския пункт. Коровин отново започна да снима. Внимателно пренесе кадъра на главния екран, върху който една от искричките се сля с целта, станала през това време много по-ярка. След това насочи камерата така, че да хване в зрителното поле профила на Гудков, говорещ по микрофона с камата.

— Преминавам към пряко съпровождане — каза Гудков. — Поразяване на целта след тридесет секунди.

Коровин засне в едър план неговите твърди метални пръсти върху клавишите за управление на торпедата. Целта върху малкия екран се беше изместила в центъра. Тя ставаше все по-ярка.

— Второто торпедо е в рамките на оптическата видимост — каза Гудков на далечния диспечер в камата. Върху втория малък екран трепна микроскопично огънче. Подчинявайки се на пръстите на Гудков, то тръгна към центъра. Коровин продължаваше да снима.

— Поразяване на целта от първото торпедо след двадесет секунди — каза Гудков.

Коровин улови във визъора светлинното табло. Разстоянието от снарядите до целта беше 2160 километра. Разстоянието от целта до катера — 9870 километра. Разстоянието между катера и камата беше както обикновено хиляда километра.

— Гледайте — дочу Коровин внезапно шепота на Гудков, изменен от двата скафандъра. Той беше се откъснал за миг от управлението. Коровин проследи погледа му и видя познатото изображение върху втория малък екран. И в този миг Коровин разбра какво е станало. Първото торпедо беше минало край целта, без да експлодира. Сега историята се повтаряше.

— Двадесет секунди — каза Гудков. Лентата на Коровин се свърши и в ръцете му се появи втората фотокамера. Тя щракаше съвършено независимо от неговите желания. Той гледаше невероятния немислим предмет, напомнящ метална колба или половинка на гира, стремително нарастващ върху екрана на торпедния телескоп. Но след това той изчезна и сякаш само им се беше присънило или дошло като халюцинация в награда за дългата скука на дежурството.

— „Рубин-5“, „Рубин-5“ — каза базата с метален нечовешки глас. — „Рубин-5“, търси ви базата. Защо целта не е унищожена?...

Високоговорителят замлъкна на половин дума, внезапно, сякаш бяха го изключили. Върху главния екран се появи бавно наедряваща асиметрична точка.

— Ето го — каза Гудков. — Нашите телескопи го хванаха.

Рисунката на съзвездията върху малките екрани изгуби устойчивостта си. Звездите започнаха да се въртят. Торпедата, станали неуправляеми, губеха стабилизацията си.

— Едва не забравих — каза Гудков.

Малките екрани угаснаха едновременно с двете нетърпимо ярки избухвания върху главния екран от отсамната страна на звездите. Известно време там не можеше да се различи нищо, но двойната свръхнова постепенно избледня и от взрива остана бавно разтапящо се облаче, върху чийто фон бързо увеличаваше размерите си странният цилиндър с кълбовидно разширение на неповредения си край.

— Сигурен ли сте, че това не е наше? — запита Гудков неочаквано спокойно.

Коровин кимна. Устата му беше пресъхнала и той не можеше да каже нищо, но още веднъж кимна, без да престава да прави снимки.

На тавана на кабината, над дистанционните индикатори пламна надпис: „Дистанция на лазерен огън.“

— Тридесет секунди до срещата — каза Гудков.

Коровин гледаше екрана през визъора и трескаво натискаше спусъка. Ето, тя се приближава. Красива, цилиндрична, кълбовидна. Чужда, извънземна, произведена в недостъпните дълбини на вселената. Беше долетяла в Системата, оставяйки зад себе си десетки и стотици светлинни години. Ето че се приближава, и то само за да я унищожат те.

— Лентата — каза той, преобръщайки с мъка изсъхналия си език. — Свърши ми се лентата.

Коровин отпусна камерата върху гърдите си. Цифрите върху индикатора на разстоянията все повече намаляваха. На тавана на кабината все още гореше надписа: „Дистанция за лазерен огън.“ Странната колба се надигаше от дълбините на курсовия екран. Гудков я гледаше от своето кресло мълчаливо и съсредоточено. В кабината беше горещо. Коровин започна да разкопчава ремъците.

— Престанете — разнесе се в наушниците му изкривеният глас на Гудков. — Та вие сте мъж в края на краищата!...

Коровин не можеше да намери токата. Той се дърпаше от ремъците, мъчеше се да ги скъса, но те можеха да издържат на стократни натоварвания. За него в кабината сякаш нищо не беше останало. Само лепкавата паяжина на ремъците, дантелата от матови петна в мерника на курсовия локатор и Гудков с неговия поглед на ловец. Неговите жестоки метални пръсти лежаха върху клавиатурата.

— Не — беззвучно каза Коровин. Все пак той се измъкна от задушавашите го ремъци. — Не!...

Сега целта висеше в центъра на курсовия екран, небивало красива небесна, с някаква непонятна за никого красота, като се започне от сложния орнамент от тъмни петна върху оригиналната повърхност на сферите и се свърши с вълнистите накъсани и с остри ръбове краища на цилиндъра. Проклетата тока на края също се откопча. Но вече беше късно.

Екранът побеля, а след това стана просто ослепителен, очите им престанаха да виждат и когато катерът бе друснат от облака газообразни и още неуспели да се разнесат остатъци, вече нищо не

беше останало и върху всичко лежеше черният квадрат, отпечатващ мястото на взрива.

Остана само тишина и пустота. И така беше дълго.

— Разберете — каза Гудков. — Ако бяхме я пропуснали, щяха да я унищожат батареите на камата. Разбира се, ако успееш.

Коровин не отговори нищо.

— От нея във всеки случай не би останало нищо — каза Гудков — и от кервана също. Все пак това са сто километра в секунда.

Коровин мълчеше.

— Да не си мислите, че не разбирам — каза Гудков. — Разбирам ви прекрасно.

Коровин мълчеше, гледайки в сляпото петно на екрана.

Публикувано в сп."Наука и техника", бр.52/1977 г., 1-2/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.